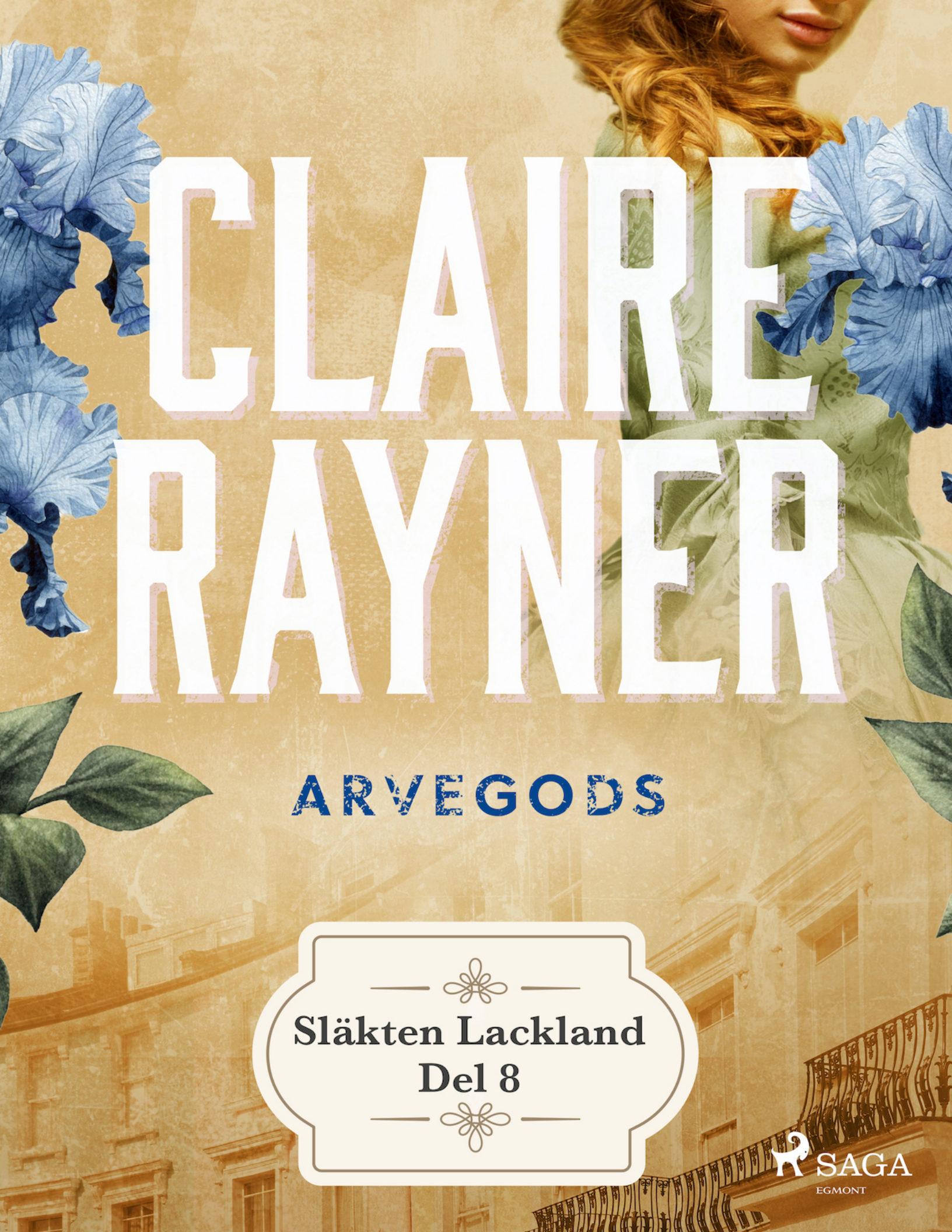




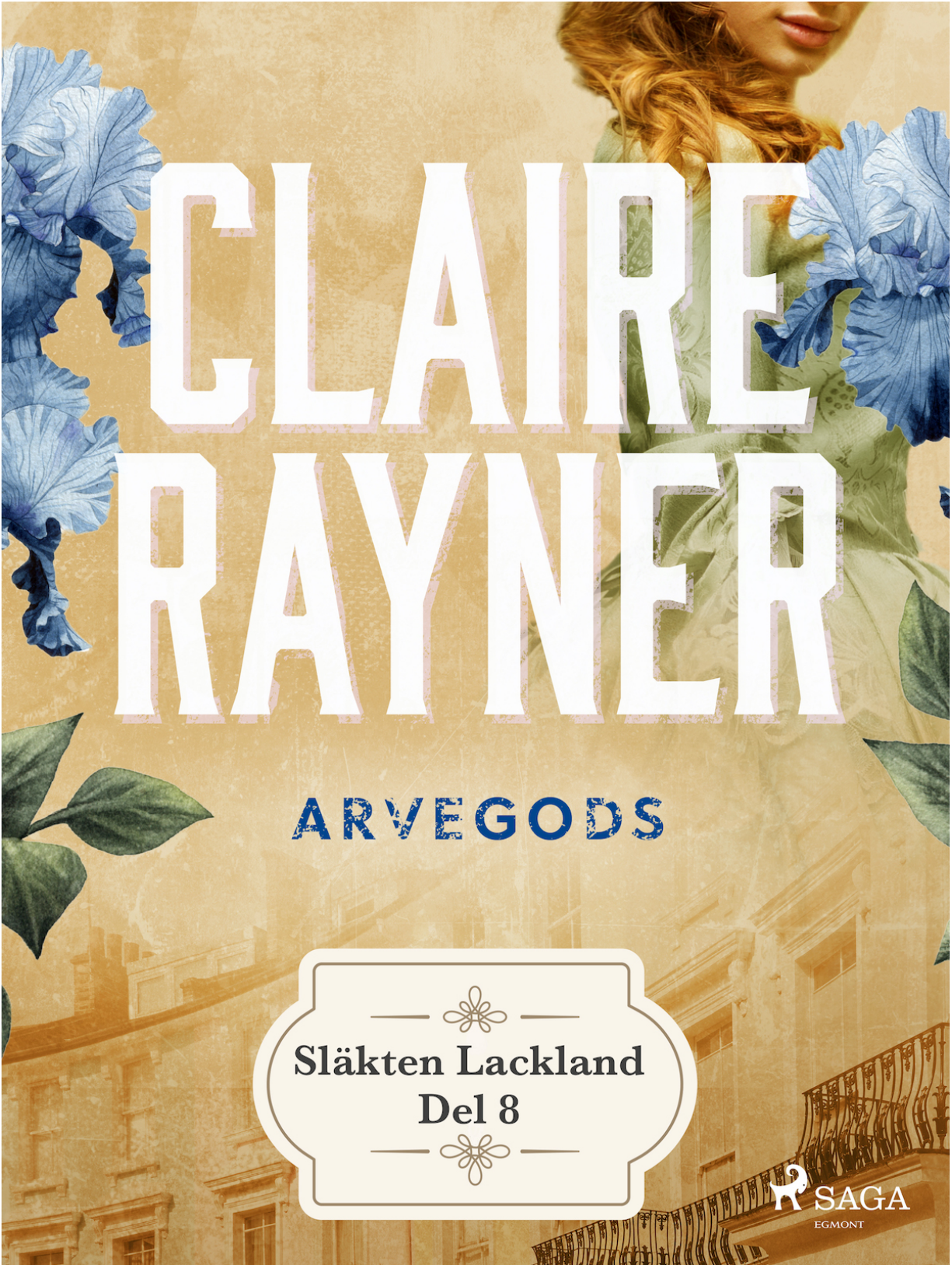
CLAIRE RAYNER

ARVEGODS

—  —
Slakten Lackland
Del 8
—  —



SAGA
EGMONT



CLAIRE RAYNER

ARVEGODS

— — — — —
— — — — —
Släkten Lackland
Del 8
— — — — —
— — — — —

 SAGA
EGMONT

ARVEGODS

Claire Rayner

SAGA EGMONT

Arvegods
är översatt från engelska av Ingrid Berglöf efter
The Strand

Copyright © 1984, 2017 Claire Rayner og Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711793022

1. E-boksutgåva, 2017

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är et förlag i Lindhardt og Ringhof, ett företag inom Egmont-koncernen

Till doktor Michael Smith
en god vän och kollega

1

Alice frös förskräckligt om stjärten. Hon hade försökt stoppa in nattlinnet under sig innan hon satte sig på den kalla linoleummattan, men kylan trängde ändå igenom och hon måste hålla armarna hårt om sig för att inte hacka tänder. Victoria som satt bredvid henne huttrade också, men Mabel verkade totalt oberörd av kylan. Hon satt med ansiktet tryckt mot spjälorna i räcket och stirrade ivrigt ner i hallen.

– Titta, är det inte kusin Amy? viskade hon. Jo, det är det ... jag kan se Felix ... Oh, är hon inte söt! Det är precis den blå nyansen som jag vill ha på min debutantklänning – och precis den modellen också.

– Du kan inte ha en blå debutantklänning, dummer, sa Victoria med fjortonåringens hela överlägsenhet mot en som var knappt tio. Den måste vara vit, det vet väl alla människor. Och när du ska föras ut är modet helt annorlunda. Mabel, luta dig inte fram så där! Någon kommer att se dig och då vet du hur det går.

– Vi skickas i säng igen, sa Alice huttrande. Tycker ni inte att vi borde gå och lägga oss? Det kommer säkert någon eller också skvallrar Flo för mademoiselle att vi inte ligger, och pappa blir rasande och låter oss inte gå på zoo i morgon ...

- Jag ger sjutton i zoo, sa Mabel. Jag sitter kvar i alla fall. Jag tycker det är fräckt av dem att inte låta oss vara med på balen. Vi är väl också kusiner! Vi är lika viktiga som den där fåniga Miriam ...

- Det är vi inte alls, sa Victoria och var i högsta grad storasyster igen. Vi är mycket yngre, vi har inte en massa ärvda pengar och vi är inte föräldralösa. Och säg inte »sjutton». Det är hemskt vulgärt.

- Och du är hemskt dum, sa Alice.

Hon nöp Victoria i låret så att hon skrek till. Och långt där nere tittade Felix upp, och alla tre ryggade prompt tillbaka och blev tysta som möss.

Felix log brett. Skuggorna var täta uppe på tredje våningen men han kunde skymta vit bomullsbrodyr och kände Cecilys företagsamma döttrar tillräckligt väl för att veta att ingenting i världen kunde hålla dem i säng i kväll. Inte den kväll då Miriam da Silva fördes ut i sällskapslivet med en stor bal. Det vore för mycket begärt.

Amy, med dottern Mary bredvid, var redan på väg uppför trappan mot värdfolket innanför salongsdörren, men Felix dröjde ett ögonblick. Han vinkade till sig en av de livréklädda betjänter som stod nedanför trappan och viskade något till honom. Mannen tillät sig aningen av ett leende, nickade och försvann, och tio minuter senare satt de tre små flickorna och smuttade på varsin varm äggtoddy och knaprade på mandelkakor och lovprisade den snälla kusin Felix i ivriga viskningar.

De var inte ensamma om att frysa den majkvällen. Vagn efter vagn släppte av gäster vid den röda mattan som ledde från familjen Henriques magnifika ytterdörr till trottoarkanten på den förnäma Green Street.»Den ände som vetter mot Park Lane givetvis, kära du», brukade

James högfärdiga fru Bella säga till sina grannar i Balham. Gästerna huttrade och drog sjalarna tätare om de bara axlarna eller ryste och tog av sig de blänkande höga hattarna och skyndade förbi de stirrande åskådarna in under den randiga markisen och in i huset. Och till och med där, trots alla tända lampor – för huset Henriques var berömt för sina många elektriska lampor – var det kallt. Abby Henriques avskydde att ha det för varmt och höll den temperatur «som passade henne, hur god värdinna hon än var. De ogina muttrade till varandra att det väl gick an för mrs Henriques, så tjock som hon var – till och med tjockare än självaste drottningen – men vanliga dödliga var mindre väl vadderade. Men allt eftersom rummen värmdes upp av alla gäster som välldes in till den stora balen, den första under säsongen 1892, slutade folk att grumsa och fluffade upp bandrosetterna, drog släpen på plats och började njuta av kvällen.

Och Victoria och Alice och Mabel, som nu hade fått sällskap av sin syster Florence tittade och viskade medan deras släkt och släktens vänner, ett lysande uppbåd av Londons rikaste och mest spännande invånare, dansade och pratade och skvallrade nedanför dem.

Där stod gammelfarmor själv bredvid deras älskade morfar Freddy som såg rätt trött ut. Men det gjorde han alltid. Han arbetade ju så hårt, alla barnen visste att han var en av de mest upptagna kirurgerna i London och arbetade mycket hårdare på sjukhuset än han egentligen behövde, för det sa mormor Phoebe ideligen.

Och längre bort stod morfars syster Sarah, stilig som vanligt i mörkrött och agater, och stirrade på alla genom sin långskaftade lornjett. Hennes oansenliga man Benjamin Landis skymtade snett bakom, och bredvid dem stod

morfars bror Daniel och hans fru Rachel och såg sanningen att säga ganska uttråkade ut.

- De saknar nog barnen, viskade Mabel. Stackare! Behöva stanna hemma när allt det här händer! Jag är så glad för att mamma tog oss med ...

- Hon var väl så illa tvungen, sa Victoria avkylande. Mamma kunde inte komma utan oss, och gammelfarmor behövde henne. Och mormor Phoebe kunde ju inte se till oss.

- Nej, milde himmel, sa Alice. Mormor Phoebe tänker aldrig på någon annan än sig själv.

- Sch, hyssjade Victoria.

Men de visste allihop att det var sant.

Och så var där förstås festföremålet. I en sky av den allra dyrbaraste vita Chantillyspets och med det mörka håret upptornat på hjässan i det mest förtrollande lockarrangemang, stod Miriam där och glittrade och strålade som om hon hade varit beströdd med silverstoff. Den underbara, sagolika Miriam ...

Kusinerna talade ofta om kusin Miriam. De tre äldsta barnen Caspar, de fyra flickorna Oram, och Sarahs Jacob och Estella och Naomi satt ofta i det gamla skolrummet efter teet när de var och hälsade på hos Gamlingarna som den respektlöse Jacob kallade dem och pratade om Miriam. Om hur fantastiskt rik hon var, för bägge hennes föräldrar hade dött när hon var liten och efterlämnat allt vad de ägde åt henne och det var inte lite. Om hur speciellt omhuldad hon var av gammelfarmor och gammelfarfar, vars älskade dotter Isabel hade dött vid Miriams födelse, och om hur romantiskt det var alltihop. Och om de ibland avundsjukt tänkte att fastän de förstås höll hemskt mycket av sin egen

mamma och pappa så vore det ganska *intressant* att vara föräldralös – framför allt om man var så rik och bortskämd – så sa de det aldrig, inte ens till varandra.

– Nåja, brukade Mabel säga under de där diskussionerna, hon är i alla fall äldre än vi. Jag menar, en vacker dag är jag sjutton och ska föras ut i sällskapslivet, och då är *hon* gammal. Då är hon – ja kors ... *tjugofyra!*

Men i kväll, balkvällen som alla i familjen hade talat om och planerat för i så många månader, hade till och med den kritiska Mabel svårt att inte imponeras av Miriam. Hon var verkligen fantastisk, och alla beundrade henne så kolossalt. Där stod massor av unga män och tiggde om en dans – bara en enda, hon *kunde* väl inte ha dansprogrammet fulltecknat redan? De formligen knuffade undan varandra. Till och med morbror Ambrose stod där, så stilig och elegant med sina smala gröna ögon och sin tjocka mustasch och det utmanande långa mörka håret. Morfar Freddy klagade bittert över sin sons sätt att klä sig och framför allt över hur håret lockade sig kring öronen på honom.

»Vem tror han att han är?» brukade morfar muttra.»Lord Tennyson? Eller den där brackan Paderewski?»

I kväll var lockarna ymnigare än någonsin och mustaschen särskilt glänsande, och flickorna Oram märkte att Miriam var lika betagen som de.

– Tänk att ha en så stilig och spännande person i släkten, sa de. Är vi inte *lyckliga*?

Men Freddy såg sin odåga till son flirta öppet med sin unga kusin och tyckte inte alls att han hade anledning att skatta sig lycklig. Varför i himmelens namn kunde inte pojken stadga sig? Han hade minsann ett gott föredöme i sin två år äldre bror James som redan var etablerad som

affärsman och väl ansedd på börsen och hade sin Bella och de fem småtingarna. Rätt bråkiga och besvärliga ungar, tyckte Freddy ibland, och Bella var inte precis i hans smak, vasstungad och struntförnäm. Hennes egen far hade varit en enkel småföretagare och det var kanske naturligt att hon skröt med sin nya ställning som gift med James Caspar. Men James var i alla fall stadgad. Varför kunde inte Ambrose vara som han i stället för att hänga kring teatrar och aktriser dagarna i ända och umgås med de där eländiga skandaltidningsjournalisterna? Varför kunde inte han också förtjäna sitt uppehälle, i stället för att förlita sig på underhållet från fadern och, misstänkte Freddy, på vad han kunde klämma ur sin mor? Att Phoebe skämde bort sin yngste son och höll honom om ryggen och skylde över många av hans småsynder var Freddy fullt på det klara med. Han fick faktiskt lov att tala med henne igen om det, tänkte han nu medan han såg Ambrose föra Miriam in i balsalen. Pojken kan inte hålla på så här i det oändliga. Pojken? Herregud, han är trettiotvå och vuxna karln! Det måste faktiskt göras någonting ...

- God kväll, Freddy, sa Felix Laurence i örat på honom.

Freddy slappnade av och log. Han tyckte bra om Felix. Det hade han gjort ända sedan moster Martha förde in honom i familjen som sin adoptivson efter hemkomsten från Krim.

- Min käre vän, så trevligt att se dig! Hur står det till med dig? Och familjen?

- Tack, vi mår förträffligt allihop. Amy är här någonstans ... och Mary med förstås.

- Jag måste leta rätt på din Mary. Förtjusande barn - kanske hon vill ge sin gamle kusin en dans om hon har någon kvar, vilket jag betvivlar.

Oh, nog har hon plats för dig! Hon är uppe på dansgolvet nu, tror jag – med en av Phoebes vänner från Opéra-teatern. Kommer inte ihåg vad han heter, men han verkar hygglig. Och Amy säger att han kanske kan skaffa flickan en roll. De där teatermänniskorna – ett underligt släkte!

– Det kan man tryggt säga, sa Freddy och mulnade igen när han tänkte på Ambrose och hans vidlyftiga vänner. Och moster Martha – är hon här? I den här trängseln kan man knappt urskilja någon.

– Hon sa att hon skulle komma, skrattade Felix. Men du känner Martha! Antagligen har någon stackars avsigkommen person rykt på henne och tiggat om någonting och så har hon vänt och tagit hand om vad det nu kan vara och glömt bort Miriams bal. Hon tar ju sitt arbete så allvarligt.

– Alldeles *för* allvarligt. Hon borde inte arbeta alls vid sin ålder.

– Jag skulle inte säga det så att hon hörde det, om jag var du, Freddy. Hon skulle bli ursinnig om du så mycket som andades det.

– Hon skulle väl det. Men ändå ... Freddy ruskade på huvudet. Jag är orolig för henne. Sjuttiosex år är ju för tusan inte en ålder då man bör arbeta var minut som Gud ger.

– Martha skulle nog ta sig tiden ifall Gud inte gav den ... Men god kväll, Oliver! Du ser lite dyster ut?

– Dyster? Inte alls, inte alls. God kväll, Freddy. Förfärlig massa folk, va?

– Ja, minsann. Jag har inte sett till dig på minst en månad, Oliver. Hur står det till med dig?

– Hyggligt, hyggligt. Lite besvärad av värken bara. Reumatismen tar ingen hänsyn till en arbetande människa.

Kan inte komma ur sängen somliga morgnar, och ryggen ...

- Jag ska tala med någon på Nellie åt dig, sa Freddy hastigt. Han hade hört Oliver beklaga sig över sin hälsa för ofta under årens lopp för att våga visa sig för intresserad nu. Och affärerna går bra?

Oliver sken genast upp.

- Ja då, mycket bra! Jag blir själv häpen ibland, vet du, för den sortens underhållning som jag bjuder på är egentligen helt bortlagd. Direktören på Gaiety har fullt hus kväll efter kväll, och det ges mycket populära program på Olympic och Globe och Opéra-Comique, men ändå kommer de till mig. Jag har gjort vissa ändringar förstås. Ger en kvällsföreställning vid supédags, så jag fångar upp dem när de kommer ut från Gaiety, och när Rules och Romanos har fullt, så har jag det med! Har ett litet trevligt program den här veckan, Freddy. Du måste komma och ta med dig min syster. Du med, Felix - ta med dig din Amy och den där lilla söta flickan ni har. De skulle tycka om det. Ingenting som kan få en dam att rodna, det kan jag försäkra.

- Jag kan inte tänka mig att något av dina program någonsin har gjort det, sa Freddy och log vänligt mot sin svåger.

Oliver log tillbaka, och de tre herrarna gick på jakt efter något att dricka, glada för att slippa ifrån larmet i balsalen.

Abby och Phoebe satt tillsammans och såg Miriam dansa med Ambrose. Abby knackade lätt med foten i takt med den medryckande musiken, och huvudet nickade förnöjt ovanför solfjäderns strutsplymer.

- Nu ser hon precis ut som jag alltid har vetat att hon skulle se ut en dag, sa hon och suckade. Så lik min älskade Isabel. Minns du hur Isabel såg ut på sin första bal, Phoebe? Så förtjusande ...

- Ja, faster Abby, det minns jag, sa Phoebe och försökte låta bli att visa hur irriterad hon var.

Det här var tredje gången i kväll som Abby talade om Isabel, och hur tragiskt det än var att hon hade dött så ung och hur smärtsamt det än måste ha varit för hennes föräldrar, så tyckte Phoebe att det räckte nu. Hon ville tala om Ambrose och försöka övertyga Abby om att ett regelbundet underhåll till pojken inte skulle skada. Han var ju i alla fall hennes sonson ...

- Ambrose är stilig i kväll, tycker du inte det, faster Abby? sa hon oskyldigt medan paret svepte förbi dem på dansgolvet. Hon fläktade sig diskret i ansiktet, för doften från liljekonvaljerna och de vita hyacinterna var överväldigande. Han blir mer och mer lik farfar, tycker jag, fortsatte hon. Fast jag minns honom ju bara som gammal ...

Abby lockades villigt in på det nya spåret, som Phoebe hade förstått att hon skulle göra. Att tala om sin avlidna dotter Isabel var ett nöje; att få tala om sin för länge sedan avlidne far var nästan lika nöjsamt.

- Din farfar? Oh ja, han var så stilig! Så distingerad och samtidigt så allvarlig. Jag kan se honom för mig nu där han stod bredvid min stackars döda mammas säng, så sorgsen och så värdig ...

Åren hade gjort mycket för att förgylla minnet av Abbys ungdom. När hon i dag tänkte på sina föräldrar - och det var underligt vad hon gjorde det ofta nu, när hon närmade sig de åttio - såg hon dem i ett förklarat sken som inte hade mycket med verkligheten att göra.

- Han älskade henne så högt, sa hon nu.

- Ja, jag vet det, sa Phoebe lite spetsigt. Farmor Maria berättade ofta om hur det var mellan dem.

Abby tittade lite skarpt på henne, och Phoebe log ljuvt tillbaka. Abby suckade och slöt ögonen ett litet tag. Hon var alltid lika försmädlig, den här kvinnan som var både hennes brorsdotter och hennes svärdotter, alltid lika lysten efter mer än hon hade. Skulle hon någonsin kunna känna någon verklig trivsel tillsammans med henne? Abby försjönk i minnen igen, såg Phoebe och Freddy som barn rosta bröd tillsammans vid köksspisen i det gamla huset vid Paddington Green och suckade igen. Det var så länge sedan, så rysligt länge sedan, och nu var hon gammal och fet och Isabel var borta ...

- Och elva barnbarn och nio barnbarnsbarn, sa hon högt och öppnade ögonen.

- Förlåt, faster Abby? sa Phoebe.

- Ingenting, lilla vän. Jag bara räknade dina kycklingar nu när de är kläckta. När ska din Ambrose gifta sig och ge mig fler kycklingar i redet? Det är hög tid, tycker jag. Eller är han för flyktig i sina tycken? I så fall kan jag inte begripa vem han brås på. Freddy har alltid varit sansad, och James är ju god som guld ...

Phoebe fick ett hårt drag kring munnen. Trots alla sina återfall i förskönande minnen var faster Abby knivskarp i hjärnan. Om hon var på sitt kritiska humör var det här inget lämpligt tillfälle att tala om Ambrose och hans finansiella problem. Den där eländige Freddy, tänkte hon argt. Så snål med pengar trots att vi sannerligen inte lider någon brist på dem. Med de summor som han fortfarande får av faderns patent och hans egen andel av familjens apoteksverksamhet plus allt han tjänar på sin förskräckliga kirurgi är vi förmögnare än de flesta. Och ändå håller han oss så kort och sätter av så mycket till James och Cecilys

barn, medan min stackars Ambrose ... å, förbaskade Freddy och förbaskade faster Abby!

– Kära faster, jag ska dansa den här dansen med Felix, ser jag. Du får ursäkt mig.

Hon reste sig i ett frasande av siden och gled bort över golvet för att leta rätt på Felix, och Abby såg efter henne och trutade lite med läpparna. Phoebe hade någonting i kikaren, tänkte hon. Gällde det pengar till Ambrose igen? Jag måste tala med Freddy om den där unge mannen. På tiden att det gjordes något åt honom. Man borde skicka bort honom från London, till York kanske. Huvudfabriken där gick bra och kunde alltid ha bruk för en familjemedlem till i ledningen. I York skulle han inte ha så lätt att bara slå dank som här i det nöjeslystna London ...

– Oh mormor, jag har så underbart roligt!

Miriam sjönk ner i en nigning vid sin mormors fötter, så älskligt och charmfullt att flera av förklädena som satt i närheten på små förgyllda stolar nästan kuttrade. Abby såg ner på henne med ett ömt leende i det runda ansiktet.

– Har du det, barnet mitt? Då är jag nöjd. En flickas första bal är någonting alldeles speciellt, och vi ville att du skulle minnas den hela livet, din morfar och jag.

– Oh, *det* kommer jag att göra, sa Miriam glödande.

Hon reste sig, graciös som alltid, och förklädena kuttrade igen. Miriam virvlade bort i nästa dans, mycket nöjd med det intryck hon hade gjort.

Och ännu nöjdare med sig själv var hon en halvtimme senare när hon sjönk ner i en nigning igen, djup och särskilt vördnadsfull den här gången, framför den korpulente prinsen av Wales. Han hade anlänt strax efter midnatt tillsammans med mrs Alice Keppel. Han var nådig nog att säga till Gideon att hans lilla flicka var förtjusande

och förde sig lika väl som någon ung dam han hade sett vid hovet de senaste tre åren. Miriam tog emot komplimangen med en högst klädsam rodnad och en tillgiven blick på sin morfar, och alla uppskattade den förtjusande miss da Silva ännu mer – så vacker och blygsam hon var, så *rar*! Att hon skulle bli beundrad av Hans kunglig höghet var inte alls förvånande, så de mysade till varandra, mycket belåtna över att ha varit med på säsongens viktigaste bal och själva sett hur älskvärd prinsen av Wales var mot familjen Henriques. Lika älskvärd som mot sina övriga judiska vänner, Rothschilds och Cassels och d'Avigdors och Damonts och alla de andra.

Det var nog lika gott att flickorna Oram äntligen hade givit upp kampen mot sömnen och gått och lagt sig innan prinsen kom, för Mabel skulle säkert ha dött av grämlse över att fortfarande få vänta i över sju år, en hel evighet, innan prinsen kunde tala om för alla hur förtjusande hon var på sin första bal.

Och det var lika gott att ingen såg Miriam efter balen, där hon satt på sin mormors sängkant och hetsigt propsade på att nu när hon var vuxen få en egen vagn och få göra som hon ville, för hade inte prinsen själv uttryckt sig berömmande om henne? Hur kunde mormor vara så *knusslig* och fördärva nöjet för henne genom att tvinga henne att ha med sig kammarjungfrun överallt? Det var så gammalmodigt och *fånigt*, argumenterade Miriam allt häftigare. Alla skulle skratta ihjäl sig åt henne om hon behandlades på det viset, och *varför* kunde hon inte få en egen vagn och ...

Ja, det var nog lika gott.

2

Samtidigt som Miriam da Silva grälade med sin mormor vid den eleganta Green Street satt Claudette Lucas ett par kilometer därifrån tvärs över Londons skiffertak och sotiga skorstenar vid Vinegar Yard i det smutsigaste och fattigaste hörnet av Covent Garden och grälade minst lika häftigt med sin far.

– Jody, nu är du rent ut sagt *dum*. Tokig har du alltid varit, men du har aldrig varit dum förut och det har vi helt enkelt inte råd med. Hur i helsike ska vi kunna äta om jag inte arbetar? Det kommer ingen och slänger soverignslantar i knät på dig för dina vackra ögons skull. Låt bli att vara så ...

– Och du kan låta bli att vara så tjatig.

Jody slöt ögonen där han låg på sängen och såg trulig ut, och Claudette tittade ner på honom och skakade på huvudet med en blandning av irritation, ömhet och medömkan.

– Dumma människa, sa hon. Rösten var skarp, men rörelserna mjuka när hon böjde sig över honom och lade yllesjalen till rätta om hans axlar och drog upp täcket över hans bröst. Sov nu, för himlens skull. Vi pratar mer i morgon bitti. Nej, inte ett ord till! Du är svag som en kattunge. Sov nu.

Hon blåste ut ljuset och trevade sig genom det lilla rummet bort till sin alkov bakom ett skynke, hennes enda möjlighet att vara för sig själv. Hon sträckte ut sig på sängen och låg där med armarna bakom huvudet och stirrade upp på takfönstret och det bleknande gryningsljuset utanför. Det var bitande kallt, och hon hade inte mer än en tunn filt att värma sig med, för alla täcken de ägde hade hon lagt över Jodys tunna kropp. Han frös så han skakade till och med varma dagar numera, och när vädret slog om och det blev kallt, som det hade blivit den här majmånaden, hade han det svårt. Men hon försökte glömma iskylan i sina egna ben och fötter och låg där och funderade, medan Jodys andetag äntligen blev djupa och regelbundna och han somnade.

Hur illa det än hade varit förr om åren, så hade det aldrig varit så illa som nu. Så långt hon kunde minnas tillbaka hade de slungats ur den ena ekonomiska krisen in i den andra. Ibland hade de levt i den flottaste våningen i Paris elegantaste kvarter, ibland snålat sig fram på ett sjaskigt pensionat i något dystert ytterområde. Men de hade alltid haft mat för dagen och kläder på kroppen, och Jody hade skrattat och skämtat och på något sätt lyckats komma på fötter igen varje gång. Ända tills nu.

Hon rynkade ögonbrynen där hon låg i det tilltagande morgonljuset och mindes. Det hade varit rena katastrofen, det här sista fiaskot. Han hade gått för långt den gången, hade faktiskt stulit pengar ur kassaskåpet på den där spelhålan där han hade lyckats krångla sig in som *directeur*. Den uppretade ägaren hade skickat gendarmeriet på dem, och de hade klarat sig därifrån med ett nödrop, utan bagage och med bara kläderna de gick och stod i och med inte stort mer pengar än vad två biljetter på

kanalbåten kostade. Hon hade förstås vetat nu ett par månader att han var sjuk. Hostan och värken i skuldrorna, avmagringen och blekheten – hon var inte dum. Jody drogs med någon allvarlig sjukdom, och det var antagligen därför han hade burit sig så idiotiskt åt. I sin krafts dagar hade han säkert varit smartare, han skulle ha lurat av mannen hans pengar i stället för att råna honom. Och han skulle inte ha åkt fast.

I sin krafts dagar. Hon tänkte på Jody från förr, från sin barndom – den underbare man som hade skrattat när barnjungfrurna klagade på hennes egensinnighet och fräckhet. Han hade kört dem på porten och svurit på att ta hand om henne själv – tills nästa roande sysselsättning dök upp och nästa vackra och tillmötesgående dam, och ett barn blev en belastning som måste förses med barnjungfru och det hela började om på nytt. Tills hon var fyllda tretton och inte barn längre utan användbar som staffagefigur i spelhusen där han förtjänade deras uppehälle. Då hade det verkligen roliga börjat, det var de två mot hela världen. De kämpade sig fram genom livet och var ofta osams – det hade förekommit våldsamma gräl då hon slängde sig över honom, spottade och klöste, och han skrattade och höll henne ifrån sig så lätt som om hon varit ett lindebarn. Oh, det hade varit en härlig tid! Ibland satt han och pratade med henne om sig själv, om när han var pojke och bodde hemma hos sin mor, den största skådespelerska England någonsin hade upplevt, i ett vackert hus i den förmögnaste delen av London och hade fått allt han pekat på. Det där hade hon naturligtvis inte trott ett ord av. Det var en bra historia, men den var så uppenbart hopfantiserad. Det mesta Jody sa var lögn, det hade hon alltid vetat. Det märktes på historierna han berättade om henne själv och

om hennes mor, för de varierade kraftigt beroende på hans humör och mängden god bordeaux han hade hållt i sig. Det troligaste var nog det han hade sagt flest gånger – att hennes mor hade varit en dansös som hade hållit ihop med honom en tid, blivit gravid och lyckats hemlighålla det för honom tillräckligt länge för att han inte skulle kunna tvinga henne att göra abort och som hade dött när Claudette föddes.

– Och vad kunde jag göra? hade Jody sagt och stirrat på henne över kanten på glaset. Jag kunde ju inte lämna dig där bredvid ett jävla lik, eller hur? Nej, jag fick lov att ta dig med mig, mager och skrikig som du var. Men det fungerade. En man med ett spädbarn på armen – sådant faller folk för. Du kom väl till pass de där första åren, så jag hade ingen anledning att klaga. Och när du sedan började bli i vägen var jag van vid att ha dig hos mig, så vad kunde jag göra? Förresten har du ju blivit användbar igen nu, eller hur? Tar hand om gamle Jody och gör honom säkert rik igen endera dagen! Rik som när mamma levde, må hon stekas i helvetet ...

En härlig tid. Men hur skulle det bli nu? Att fly till London verkade så vettigt i början, och *les gendarmes* hade tydligen givit upp, för ingen hade sökt efter dem de senaste sex veckorna. Så de hade ingenting att befara från polisen här. Men hur skulle de försörja sig? Det var det mest angelägna problemet.

Han hade tappat greppet. Det hade hon börjat acceptera de senaste veckorna och försökt få honom att göra också. Om de hade stannat kvar i Paris skulle de ha klarat sig bra. Det fanns folk där som skulle gett henne arbete för gammal vänskaps skull, låtit henne arbeta som croupier kanske (en kvinnlig croupier skulle ha ett visst nyhetsvärde) eller sköta

restaurangen som alla spelsalonger drev vid sidan om. Hon hade skaffat sig god erfarenhet av den sortens arbete under årens lopp. Hon förstod sig på god mat och goda viner och visste hur det skulle serveras, och hon skulle ha blivit en bra *restaurateuse*. Men här i London var hon en främling, utan kontakter och utan tillgångar.

Den enda tillgång hon hade var sig själv, det var det hon hade talat med Jody om.

– Men varför i allsin dar inte, Jody? Jag såg tillräckligt många föreställningar på Folies Bergère och Moulin Rouge för att veta att det just inte krävs mycket alls. Hygglig figur och sinne för kläder och lite *savoir-faire* när det gäller att röra sig och göra intryck. Du kan inte påstå att alla de där aktriserna som du kände förr i världen var stora scenbegåvningar! De hade utseende och en snygg figur, inte mer. Det har jag med. Ett någorlunda snyggt ansikte och en mycket snygg kropp. Det är inte som jag smickrar mig när jag säger det, det vet du. Tillräckligt många män har besvärat mig de senaste tio åren ...

– Nej, hade han sagt, sturig som ett barn. Inte teatern. Nej!

– Men varför? Jag kan inte begripa ...

– Nej! Och så hade han knipit ihop munnen och inte sagt ett ord till.

Jaha, tänkte hon nu, vi har pratat nog om detta. Jag bara går och gör det. Jag har matpengar till tre dagar, inte mer, och jag finner mig inte i hans dumheter längre. Han kan inte tänka klart, han är sjuk ...

Men hur praktisk och världserfaren hon än var stod hon inte ut med att tänka på Jodys sjukdom. Vad den skulle leda till insåg hon, men det orkade hon inte tänka på för Jody var allt hon hade. Och trots alla sina fel och sin opålitlighet

var han Jody, och på sitt sätt älskade hon honom. Så hon vände sig på sidan, rullade ihop sig och vägrade med en ren viljeanssträngning att ta notis om att kroppen värkte av köld och magen skrek av hunger. I morgon – eller rättare sagt i dag, för nu var det full dager – skulle hon gå till en av de många teatrarna i den här delen av London och skaffa sig någon sorts arbete. Sedan fick Jody säga vad han ville.

Han försökte igen när han såg henne borsta den välsittande promenadklänningen med fårbogsärmarna och dra ner den stramt över höfterna så att varje kurva syntes genom det tunna tyget. Låt vara att hon bara ägde de kläder hon hade haft på sig när de flydde, men det var i alla fall bra kläder, och det var något att vara tacksam för.

– Vart ska du gå? sa han.

Hon försökte låta bli att märka hur hes han lät.

– Till en teater, Jody. Nej, det är ingen idé att du säger emot. Du kan inte komma med något bra skäl till att jag inte skulle göra det, och äta måste vi. Så jag tänker ordna det på det enda sätt som står mig till buds. Sköt om dig nu och håll dig kvar under täcket, med lite tur kanske jag har *déjeuner* med mig åt dig när jag kommer tillbaka.

– Herregud, Lilith ... sa Jody och slöt ögonen.

– Vad sa du?

Han låg ett tag med ögonen slutna innan han öppnade dem och såg på henne, och hon ville plötsligt gråta, så översiggiven såg han ut.

– Vad är det, pappa? sa hon mjukt. Det var inte ofta hon kallade honom pappa numera, det hade inte varit lämpligt på många år att låtsas om släktskapen. Vad sa du?

Lilith ... min mor. Hon var så fantastisk, Claudette. Så enastående. När hon kom in på scenen slutade folk andas.

Jag vill inte tänka på att du ... Han skakade på huvudet.

- Din mor? Hon satte sig på sängkanten och såg ner på honom med huvudet på sned. Så det var sant då? Var hon skådespelerska?

- Ja ... Han lyckades le, nästan ett av sina gamla okynniga leenden. För en gångs skull talade jag sanning. Hon var - en sådan fantastisk kvinna! Reste omkring över hela Europa och - ja, det gör detsamma. Men bortsett från allt annat var hon skådespelerska, och vilken skådespelerska! Att tänka sig en annan Lucas på scenen utan hennes talang - nej, det går inte.

- Utan hennes ... Fan ta dig, det var det fräckaste! sa Claudette ilsket och for upp. Du ligger här och kan inte göra ett skapande grand och har mage att säga att jag inte har talang! Vad tusan vet du om det? Jag ger katten i din gamla mamma! Hur var det med min? Hon var dansös, inte sant? Hon kunde handskas med dig och behålla sitt barn och ... Du skulle bara *våga* komma och säga att ...

Han brast plötsligt i skratt, ett flämtande ljud som fick hans axlar att skaka. Hon tystnade och stirrade på honom och började så också skratta, för det var faktiskt löjligt att stå här och gräla. Så hon gjorde en liten grimas åt honom, slätade till klänningen, fluffade upp de mörka lockarna och satte på sig den lilla högkulliga hatten och knöt banden kokett bakom ena örat.

- Vi får se, sa hon. Jag ska inte skämma ut din ... vad var det hon hette? Lilith? Lilith Lucas - det har en viss klang ... Jag ska inte dra vanära över hennes minne, det kan du vara lugn för. Men jag ska skaffa pengar att köpa mat åt dig för, din otacksamma rackare. *A bientôt, mon cher! Önska mig bonne chance!*

Och hon skyndade nerför trappan från den kalla vindsammaren ut i smutsen på Vinegar Yard medan hon drog på sig glacéhandskarna. Hon var hungrig, och ryggen och benen värkte efter natten på den hårda britsen till säng, men hon visste ändå med sig att hon såg bra ut. Hon satte hakan i vädret, klev föraktfullt över smutsvattnet och avskrädeshögarna på gatan, rundade puben i hörnet med dess förgyllda skylt och fasetterade fönster och kom ut på Catherine Street.

Där stannade hon ett ögonblick och såg sig omkring. Trafiken var livlig på körbanan, bryggarkärror, droskor och fyrhjuliga hyrvagnar trängdes om utrymmet med varuförar och privata ekipage. Kuskarna skrek och svor åt varandra, hästarna stampade och slängde med huvudena och rasslade med seldonen när tömmarna drogs åt för hårt.

Hon hade sagt till Jody att hon skulle söka arbete vid teatern, men vid vilken? De hade fått tag i sin bostad genom att be droskkusken vid Victoria-stationen när de kom från Dover att köra dem till något billigt och respektabelt ställe, och det hade varit här vid Covent Garden som han släppte av dem.

– Jag vet inte hur det är med det respektabla, herrn, hade han sagt till Jody medan han hjälpte honom ur droskan och Claudette tog fram pengar ur sin lilla muff, men gud ska veta att det är billigt. Ni kan få ett rum för bara sex pence natten, och då betalar ni ändå överpris. Erbjud dem tre, så tar de emot er och kommer inte med några frågor. Och han hade flinat menande åt Claudette innan han segade sig upp på kuskbocken igen och smackade åt hästen.

Så hon hade just inte sett mycket av London utom den här motbjudande trakten. Catherine Street, som hon hade

vandrat ut på för att köpa mat när hon inte pysslade om Jody, var av allt att döma en nyanlagd gata med välbyggda och imponerande hus. Men fram till den löpte en massa gränder med ruckel vilkas trashankar till invånare vällde ut på den bredare gatan och fick de bättre klädda att dra sig åt sidan med en min av avsmak. Men Claudette hade inte hållit sig för god för att gå in i de där gränderna och hade hittat billiga affärer med färdiglagad mat, där hon kunde köpa väl tilltagna portioner för ett överkomligt pris. Ingen märkvärdig mat, långt ifrån de delikatesser hon en gång hade ätit i Paris när de var på grön kvist, men rejäl och mättande, köttpuddingar och bröd och rökt sill och Cheddarost. Om inte de affärerna hade funnits skulle hennes magra kassa ha krympt ännu fortare.

Men det var inte bara matvaruaffärer hon hade hittat. Hon hade gått längs gränderna där krogarna lyste och glittrade och de fattiga människorna bodde, fram till bredare gator där teatrarna låg. Och hon hade sett de välklädda och också de enklare besökarna strömma in på Opéra Comique och Globe som låg mellan den dystra Holywell Street och Wych Strett, på Olympic-teatern i andra ändan av Wych Street och på Lyceum vid Wellington Street.

Och på Gaiety här vid Catherine Street.

Det var till Gaiety hon nu gick, för den teatern låg närmast och hon hade tyckt bäst om både byggnaden och publiken när hon hade gått förbi förut. De hade sett så gemytliga ut, så glada och förväntansfulla, helt utan den uttråkade och nedlåtande min som en del av publiken, framför allt den kvinnliga, satte upp utanför de andra teatrarna. De som köade utanför Gaiety verkade nästan

franska i sin entusiasm och sin föresats att ha roligt, och det fick henne att känna sig hemma.

Så nu gick hon med raska steg Catherine Street fram mot Strand, korsade Exeter Street och stod till sist utanför den eleganta fasaden med sin halvkupol av glas över entrén och restaurangen en trappa upp. Det stod några personer utanför som såg ut som om de hörde till personalen, och de stirrade på henne när hon gick in under kupolen och sköt upp de stora glasdörrarna.

Inne i foajén var det varmt och tyst, och hon stod ett ögonblick och andades in lukten av cigarrer, konjak och damm ... och värme. Hon gick ett stycke fram på den röda mattan och stod där med ansiktet lyftat och kände värmen lägga sig som bomull kring hennes genomkylda kropp. Hon kunde inte se varifrån värmen kom, men efter den kalla majmorgonen utanför var den som balsam. Efter ett ögonblick satte hon sig på en av de breda röda sofforna som kantade väggarna. Hon hade gott om tid innan hon sökte upp någon som kunde ge henne anställning. Bara en liten stunds vila först, en chans att tina upp och bli genomvarm.

Hon lutade sig bakåt, lät huvudet vila mot väggens sammetstapet och sträckte ut benen och slappnade av. Det kändes så skönt, och hon slöt ögonen för att njuta bättre. Och tröttheten efter den oroliga natten blev henne övermäktig och hon somnade.

Hon drömde. Hon var på teatern, hon satt på tredje bänk på parkett klädd i diamanter och pälsverk och applåderade, och på scenen stod Jody och höll en kvinna vid handen och sa allvarligt på sin brutna franska:

– Ser du här, lilla vän? Ser du? Så här ska en skådespelerska se ut – hon är storslagen, hon är unik, hon

är Lilith ...

- Och vem är ni, om jag får fråga? Det här är inget natthärbärge. Vad gör ni här?

Hon öppnade ögonen tvärt och stirrade upp på den fetlagde mannen som stod framför henne. Han hade tjockt hår, benat i mitten och modernt framkammat i pannan, och en praktfull mustasch. Han höll ena handen i fickan och en stor havannacigarr i den andra och tvärs över den breda västen löpte en tjock guldkedja. Han såg ut att vara i fyrtioårsåldern, mycket välmående, mycket självbelåten och just nu ganska förgrymmad.

- *Pardon, monsieur? Ou'est-ce que vous dites? sa hon yrvaket.*

Han stirrade på henne och började långsamt le. Han såg en flicka med runt ansikte och spetsig haka, långsmala gröna ögon och tjockt lockigt mörkt hår och uppspetsad på det den mest förtjusande lilla hatt som ännu tydligare än rösten skvallrade om hennes franska ursprung.

- *J'ai dit, mademoiselle, sa han med en accent som skar i henne: qu'est-ce que vous faites ici?*

- Oh kära nån, förlåt mig! sa hon och ruskade på huvudet och reste sig.

Prompt sträckte han fram handen för att hjälpa henne och log med ett skälmskt galanteri som hon tyckte var lustigt - och plötsligt mycket upplysande.

- *Bien sûr, vous êtes très bienvenue ici:*

Han välkomnade henne på sin erbarmliga franska, och hon log upp mot honom så intagande som möjligt och talade själv med så stark fransk brytning hon kunde - vilket inte var lätt, för av Jody hade hon lärt sig tala felfri engelska och var lika hemma i engelska som i franska. Claudette hade varit helt tvåspråkig sedan hon var tre eller

fyra år gammal, men hörde man henne nu skulle man inte kunna tro det.

- Ah, monsieur! Jag är *désolée* att jag har besvärat er på något sätt genom att sitta här-jag kom för att söka - hur säger ni ... anställning ... som aktris, *vous comprenez?* Jag har ... jag är i England bara sedan kort tid, och det är *trés* ... ah ... mycket *nécessaire* att jag får anställning som är ... *convenable* ... respektabel, ni förstår? Jag vill bli aktris här, för att ta hand om *mon papa*. Jag vill få ett - ett jobb! Ett jobb, monsieur!

Hon log tillitsfullt upp mot honom, och han log tillbaka, och inom sig ville hon jubla. Nu kunde hon inte tvivla på att lyckan var henne bevågen och att det framför henne stod en man som hon kunde bedåra för att få den anställning hon ville ha. Efter alla sorger och bedrövelser under de gångna sex veckorna log fru Fortuna mot henne igen. Och hon skulle utnyttja situationen.

- Så, monsieur, kanske ni kan säga mig till vilken person jag bör vända mig för detta? Jag kan sjunga lite - och min mamma var dansös och ... Nu blev hon riktigt inspirerad ... och min pappa, han hade en engelsk mamma, som var skådespelerska. Han säger att hon var av de största. Hon kysste översvallande sina behandskade fingertoppar - och att jag har ärvt av henne den - den talang, *n'est-ce pas?*

Var försiktig, tänkte hon för sig själv, överdriv inte. Han talar visserligen usel franska, men han är inte dum ...

- Jaså, ni hade en engelsk farmor? Som var skådespelerska? Och vad kan hon ha hetat då?

- Lucas, monsieur, Lilith Lucas. Ni känner detta namn kanske?

- Kanske gör jag det! sa mannen och visslade svagt mellan tänderna. Det var som ... det var ett stort namn förr

i världen! Före min tid förstås, men ... Jaså minsann! Och ni kan sjunga och dansa lite? Får jag titta på er ... Gå en bit fram och tillbaka här, är ni snäll.

Hon gick ett stycke bort i foajén och svängde med höfterna lite mer än hon brukade. Så vände hon, svepte upp kjolen med ena handen för att ge en skymt av de smäckra vristerna och kom tillbaka mot honom och log så förtrollande hon kunde med huvudet lätt bakåtkastat så att hon kunde se på honom genom ögonfransarna. Så blev hon ett ögonblick orolig, för han log inte längre utan stirrade stint på henne. Men hon hade inte behövt oroa sig. Efter ett par sekunder nickade han och sträckte fram handen.

– Ja, det är onödigt att besvara chefen. Ni har kommit till rätt ställe, den saken är klar. Vi ger»Askungen efter midnatt» nu, och där har vi plats för en söt ung dam, och jag ska snart rollbesätta min nya»På stan» på Prince of Wales. Ni har det jobb ni kom och sökte, lilla vän! Och ett som är högst *convenable*, det lovar jag. Välkommen till Gaiety!

3

Det hade regnat, ihärdigt och deprimerande, hela dagen. Det stora väntrummet på Nellies olycksfallsavdelning ångade och luktade när kläderna på dem som satt på de långa, smala bänkarna sände ut sin väta och odör i luften. De hade tänt den stora brasan i eldstaden på innerväggen, för trots att man var långt inne i maj var det fortfarande kyligt. Så många patienter som kunde hade trängt ihop sig framför elden, troligen de blötaste och mest illaluktande, tänkte doktor Lewis Lackland.

Han suckade och rätade på axlarna och böjde sig så igen över pojken som låg på den höga tagelbritten och fortsatte sitt mödosamma arbete att plocka gruskorn ur såret som gick från knät till vristen.

- Det här gjorde du med besked, min unge vän. Försökte du komma ner till benpipan?

- Nä, jag bara ramlade, sa pojken och gnodde sig med handen om den rinnande näsan. Snavade på kängorna ...

- Det förvånar mig inte, sa Lewis och sneglade på de spruckna och leriga föremålen på pojkens fötter. Tur att de inte satte sig på bakhasorna och bet dig. De ser farliga ut.

- Ni snackar konstigt, sa pojken. Ni snackar inte som en fin karl. Hör nu, ta det försiktigt, va ... Det är mitt kött och blod ni gräver i - jösses, det där kändes! Och han torkade